

NYAXIA KORONÁI-
SOROZAT

THE SONGBIRD & THE HEART OF STONE

AZ ÉNEKESMADÁR
ÉS A KŐSZÍV

CARISSA BROADBENT

Dream
válogatás

VÁLASZTANIA KELL A MEGVÁLTÁS FÉNYE ÉS AZ ISTENEKET IS KIHÍVÓ SÖTÉT SZERELEM KÖZÖTT.

Mische mindent elvesztett, amikor erőszakkal vámpírrá változtatták: az otthonát, az emberségét, és ami ennél is pusztítóbb, a Napisten szeretetét. Most, hogy halálra ítélték az őt átváltoztató vámpírherceg meggyilkolásáért, a megváltás lehetetlennek tűnik. De amikor Asar, az Árnyak Házának fattyú hercege, akinek múltja ugyanolyan brutális, mint a sebhelyei, megmenti Mische-t, a lány kénytelen egy életveszélyes küldetésre indulni vele: az alvilágba kell utazniuk, hogy feltámasszák a Halál istenét.

Ez mégis az üdvössége kulcsa lehet. A Napisten titokban ugyanis megparancsolja, hogy a küldetés végén ölje meg a Halál istenét. Mische és Asar az alvilágba vezető veszélyes úton mindenféle próbákkal szembesül, de mind közül a legveszélyesebb a sötétség csábító hívása – és a tiltott vonzalom, amelyet Asar iránt érez, a bimbózó kötelék, amellyel magára vonja az istenek haragját.

Miközben az árulása egyre nyilvánvalóbbá válik, és egyre közelebb kerül az alvilághoz, a haragos istenekkel is szembe kell néznie...

CARISSA BROADBENT

a tanárait és a szüleit már nagyjából kilencéves kora óta megállás nélkül zaklatta komor hangulatú történeteivel. Azóta regényei már (kissé) kevésbé lehangolóak, és (remélhetőleg sokkal?) olvasmányosabbak lettek. Ma olyan könyvekkel szórakoztatja az olvasóit, amelyek epikus fantasy cselekményeket ötvöznek egy nagy adag romantikával. Férjével, fiával és egy szkeptikus macskával él Rhode Islanden.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.carissabroadbentbooks.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

Dream
válogatás

„Tényleg szóhoz sem jutok. Broadbent egyik csodás képessége, hogy valóban megkapó regényeket ír, amitől mi, olvasók végleg beleszerethetünk az általa megteremtett világba. Ez a könyv megragadta a szívemet, és elgondolkodtatott az élet értelméről. Az elsőtől az utolsó oldalig imádtam. Ahogy az epilógushoz értem, csak ültem, és töprengtem a történet nagyságán, meg azon, milyen szomorú vagyok, hogy már nincs hátra több oldal, amit lapozgathatnék. Alig várom a folytatást!”

Goodreads

„Már az elejétől tele van akcióval, és ez az intenzív utazás soha nem ér véget. Mische életének könnyfakasztó részletei rendkívül jó háttértörténetet adnak, és teljessé tették a regényt. Ráadásul a főszereplők közötti kémia is nagyon erős. A szerző könnyedén kelt bennünk intenzív érzelmeket, miközben lenyűgöző és emlékezetes befejezést alkot, igazi olvasmányélménnyé tette ezt a könyvet.”

Amazon

„Ez a történet olyan mély és sokrétű volt, hogy olykor mosolyogtam, hangosan nevettem, sírtam és aggódtam Mische azon gondolatai és cselekedetei miatt, amelyek a saját életemre emlékeztettek. Carissa valóban gyönyörű mesét szőtt, erős prózával és csodás világépítéssel.”

Barnes & Noble

*Dream
válogatás*

CARISSA BROADBENT

NYAXIA KORONÁI-
SOROZAT

THE
SONGBIRD
& THE HEART
STONE
OF
AZ ÉNEKESMADÁR
ÉS A KŐSZÍV

— részlet —

Dream
válogatás

ELSŐ RÉSZ
ÉLET

ELSŐ FEJEZET

Mintha a sötétség egy örökkévalóság óta vett volna körbe. A gyertya nem világított.

Verejték gördült le a homlokomon. A cellám rácsainak dőltem, tekintetem a meggyújtatlan gyertyára szegeződött, amely görbén és porosan állt a szoba túlsó oldalán lévő kampóról lógó, pókhálóval bevont lámpásban. Veszélyesen közel helyezkedett el a nehéz bársonyfüggönyhöz, amely valaha zöld lehetett, de mostanra a rászáradt vértől kifakult.

Egy szikra.

Egyetlen szikra, és a gyertya fellobbanna, aztán a függöny is, és akkor elég nagy lenne a láng ahhoz, hogy még így, a megcsappant erejű mágiámmal is manipulálhassam. Azelőtt még gyertyára sem lett volna ehhez szükségem. Azelőtt könnyedén a tenyerembe idéztem a nap erejét. A tűz segítségével kiszabadulhattam volna. A vámpírok ugyanis erre – a napra – soha nem voltak felkészülve. Nem számítottak rá, hogy képes vagyok ilyesmire, egy vámpírlány, aki nagy szemeket mereszt rájuk, és szélesen mosolyog. Ezzel a módszerrel elég messzire eljutottam eddig.

Átdugtam a karomat a rácson. Reszketve fújtam ki a levegőt összeszorított fogaim között, miközben a vérem a padlóra csöpögött, különös dallammal szolgálva. Kinyúltam a mágiámért, amely azelőtt olyan természetes volt számomra, mint a légzés. Az isten felé nyúltam, aki egykor engem választott.

– *Kérlek, fényességem* – könyörögtem neki csendben. – *Kérlek!*

De már több mint egy év telt el azóta, hogy Atroxus nem válaszolt az imáimra. Több mint egy éve nem éreztem varázserejének melegét a kezemben. Minden egyes próbálkozásom úgy égetett, mintha gúnyolódni akarna rajtam: *Mit kínálhatna még a nap egy vámpírnak?*

Ma este sem volt ez másképp.

Addig próbálkoztam, amíg a testem már nem bírta tovább. Aztán összeestem.

A rácshoz szorítottam a homlokomat, a szememet pedig, amelyet könnyek és vér csípett, lehunytam. Csurom vér voltam. Ennek egy része az enyém volt, de nem mind. Az Árnyak Házának katonái egy kereskedőt is megöltek, amikor értem jöttek. Újra magam előtt láttam, milyen arcot vágott a kereskedő, amikor az Árnyszülött nyílve sző átszúrta a torkát, és hogy a katonák mennyire közömbösen dobták félre a testét, mielőtt lecsaptak rám. Szegény ember, kedvesebb volt hozzám, mint amit megérdemeltem volna. Talán megsajnálta bennem a koszos, megtört utazót a semmi közepén.

De vajon hogy találtak rám a katonák? Már hónapok óta egyedül voltam, és olyan óvatosan mozogtam, hogy a lehető legkevesebb nyomot hagyjam magam után. A három vámpírkirályság közül az Árnyak Házának volt a legnagyobb jártassága a kémháziában. Titkokkal, érzelmekkel, tudással kereskedtek. Ha valaki képes felkutatni egy bűnözőt, azok az Árnyszülöttek. Legalábbis szerintem.

Én azonban mérföldekre voltam az Árnyak Házának határától. Csak egy lány voltam. Mégis eljöttek értem, mintha pontosan tudták volna, hol leszek.

Ugyanakkor azért több voltam, mint egy kis senki. Megöltem az Árnyak Házának egyik herceget.

Nem voltam hülye. Tudtam, hogy végül elkapnak. Ezért is hagytam el az Éj Házát, nem igaz? Hogy megvédjem a barátaimat a tetteim következményeitől.

Legalább ez sikerült.

A fejem kóválygott. Talán a vérveszteség miatt. Talán nem.

Visszafojtottam a könnyeimet, és a zsebembe csúsztattam a kezem. Tudtam, hogy üres. Az Árnyszülött katonák elvették minden tulajdonomat. Félig eszméletemnél voltam, miközben a ruhámban kotorásztak, a mágiájuk béklyóba verte a gondolataimat, ettől függetlenül majdnem sikerült kinyújtanom a kezemet, amikor elvették Raihn leveleit.

Raihn bontatlan leveleit.

Olyan sokat küldött nekem! Oraya is írt párat. Ha elég közel jártam az Éj Házának fővárosához, a mágiájuk segítségével juttatták el ezeket hozzám. Minden héten vagy legalább kéthetente kitérőt tettem, hogy hatótávolságon belül kerüljek, és úgy dédelgettem ezeket a gyűrött pergamendarabokat, mintha értékes kincsek lennének. El tudtam képzelni, mi áll bennük. Raihn kusza kézírása: *Hol a fenében vagy, Mibb?* Oraya folyékony betűi: *Ne akarð, hogy utánað küldjem Jasmine-t, és ő vadászson le!*

De képtelen voltam rávenni magamat, hogy elolvassam ezeket a leveleket.

Arra sem tudtam rávenni magamat, hogy kidobjam őket.

Most mindkét döntést nagyon bántam. Még mindig láttam Raihn arcát abban a pillanatban, amikor elmondtam neki, hogy elmegyek. Azt a kölyökkutya tekintetet, amelyet átítatott a fájdalom. Az emléktől megint zokogás tört fel a torkomból.

Istenek, annyi hibát követtem el!

Hirtelen kő csikordult a kövön, mire felugrottam.

Az ajtó kinyílt, hideg fény ömlött végig a talajon. Felmeltem a fejemet, de ettől erős szédülés tört rám. Még több vér csöpögött a padlóra.

Egy nő és egy férfi állt az ajtóban. A nő nemesi származású volt. Tudtam, amint ránéztem. Magas termetű, egyenes hátú, kezét elegánsan összekulcsolta maga előtt. Hosszú, gesztenyeszínű hajfonatai a vállát verdesték. Sma ragdzöld bársonyruhát viselt, amely szorosan rátapadt a testére, és a padlót súrolta. Mídere szűk volt, mélyen dekoltált ruhájából szinte kibuggyant a melle. Az öltözék a tipikus Árnyszülött öltözködési stílus klasszikus példája volt: méregdrágának tűnt. A nő tett egy lépést felém: hűvös, szúrós tekintettel méregetett.

Volt benne valami ismerős, amitől kirázott a hideg. Ez a valami túlmutatott a megjelenésén. *Éreztem*, még ha nem is tudtam hova tenni.

A társa becsukta a nő mögött az ajtót. Őt azonnal felismertem. Nagydarab férfi volt, hátrafésült, sötét hajjal, finom bőrpáncélban, vállán az úrnője ruhájához színben illő köpeny lógott. Tekintetemet erre szegeztem. Nem öltözött még át, mióta iderángatott. Szörnyen nézett ki. Mindenét beborította a vérem.

A nő csendben állt, amíg a testőre ki nem nyitotta a cel-lám ajtaját. Belépett.

– Kelj fel! – utasított.

A hangja hibátlan volt, dallamos, és az általa kiejtett két szótag volt a legelbűvölőbb dolog, amit valaha is hallottam. A testem teljesen összetört. A parancsát hallva mégis *fel akartam állni*. Nem létezett más lehetőség, minden alternatívától elvágtak, mint szőlőt az ágról.

Talpra kecmeregtem, mielőtt elhatároztam volna, hogy felállok.

Árnyszülött mágia – jöttem rá. Az elme és a kényszer, az illúzió és az árnyék varázsa.

Amikor a kis embergyerekek egy fél világgal arrébb rémtörténeteket meséltek éjszakánként, az Árnyak Házának vámpírpai voltak azok a szörnyek, akiket a rémálmaikban láttak. Persze az Éjszülöttek is félelmetesek voltak a szárnyaikkal, a kardjaikkal és halált megvető bátorságuk-

kal. A gonosz és kiszámíthatatlan Vérszülöttek is rémisztőek voltak, mint a veszett farkasok.

Az Árnyszülöttek azonban... olyanok voltak, mint a szellemek. Magát a valóságot hajlították meg. Úgy itták magukba a sötétséget, mint a bort, és élvezték a benne rejlő félelem ízét.

A nő lassan körbejárt. Meginogtam. Az elmém engedelmeskedett a parancsának, de a testem nem volt képes egyenesen állni. Úgy éreztem, hogy billeg a padló.

Dumáld ki magad ebből, Mische! De a szavak, talán életben először, olyan távolinak tűntek. És nem is jutott eszembe semmi. Végül a nő megállt előttem, végigmért a lábamtól a fejem búbjáig, és kegyetlenül, lehengerlően rám mosolygott.

Ez volt az. A mosolya.

Belém vágott a felismerés. Tudtam, ki ő. Hogy miért tűnt olyan ismerősnek.

Elkerekedett a szemem.

Kis öröm vetett hullámot köztünk, amikor a nő felkacagott.

– Tehát ez az a némbér, aki megölte a testvéremet. – A mosolya megsavanyodott, vicsorgássá olvadt. – Micsoda szégyen! Az Árnyak Házának hercegét az a kis ribanc öli meg, akit ő maga változtatott át. Soha nem volt képes irányítani az ösztöneit. Így jár, aki egész életében mindent megkap, amit csak akar.

Nagyon hasonlított a... *bátyjára*.

Sőt mi több, olyan *érzést* keltett bennem, mint a bátyja – érzékelttem a közös varázslatunknak azt a kis visszhangját, ahogyan fogva tartotta az elmémet. Átváltoztatott, és ezzel odaadta nekem a vámpírság átkozott ajándékait is, amelyeket annyira próbáltam elzárni magamban. A mágiája azonban megmozgatott valamit az elrekeszelt ajtó mögött: a mágiám felismerte a teremtmője nyomát.

Tagad le! – sürgettek az elmém hátsó részében megbúvó racionális gondolataim utolsó darabkái. – *Náluk vannak Raihn levelei. A bűnöd az Éj Házát is belekeveri. Tagadnod kell!*

Minden erőmre szükségem volt, hogy magamra kényszerítsek egy bájos mosolyt.

– Azt hiszem, összekeversz valakivel...

A nő a szemét forgatta. A mágiája úgy hatolt be az emlékeimbe, mint kés a vajba. Úgy éreztem, mindjárt felrobban a koponyám. Múltam villanásai suhantak el előttem, miközben az elmémben turkált: a Végzet Hajnalának Citadellája, a nővérem arca, a kék ég a tenger felett, az Árnyak Házának partjai...

Aztán ő.

A nő megállt. Ziháltam. A falhoz nyomott, kezét a nyakamra szorította, bár nem emlékszem, mikor ragadott meg. A vércseppek egyre gyorsabban csöögtek a sebeimből.

A nő lassan elmosolyodott.

– Ah. Itt is van. A bátyám halálának napja.

Mágiája úgy hatolt át az agyamon, mint egy tompa kés. Megragadta az emléket, és kívágta.

Az Árnyak Házának hercege elképesztően jóképű férfi volt, és úgy nézett rám, mintha kellemes meglepetés lennék: alig várta, hogy felfalhasson. A bálterem másik végéből bámult rám, én pedig a tenyeremen lévő izzadságot pompás, nevetséges ruhám aranyszínű anyagába törölgettem. Tíz perce még gyönyörűnek éreztem magam benne. Most viszont már utáltam, hogy ennyire kitűntem a tömegből. Nem szólhattam Raibnnek vagy Orayának. Nem, hiszen annyi minden múlt azon, hogy ez a bál jól sikerüljön...

A nő mélyebbre hatolt. Fájdalom hasította szét a fejem, a jelen és a múlt közötti varratok felszakadtak.

– Óvatosan, Egrette! – figyelmeztette a férfi. A hangja mintha egy másik világból érkezett volna. – Még nem ölheted meg.

Egrette. Hallottam már ezt a nevet. Lassan összeállt a kép.

Az Árnyak Házának volt egy hercegnője is. Második az öröklési sorban, az általam megölt férfi húga. De ez a tudás elrepült, elveszett, miközben az elmém támadás alatt állt. Alig hallottam Egrette válaszát.

– Úgyis hamarosan meghal. Mielőtt azonban ez bekövetkezne, látni akarom, hogyan csinálta.

Széttépte az emlékeimet arról a bálról – a puccsról, amikor Raihnt elrabolták, és Oraya eltűnt. Egrette átugrotta azokat a képeket, amikor a Vérszülött örök elrángattak, és bezártak, hogy az Árnyszülött hercegnek ajándékozzanak.

Aztán megállt: ott, abban a pillanatban, amikor történt.

A falhoz nyomtam a herceget. Oraya mögöttem állt. A herceg keze a torkomon. Annyira dühös voltam!

Ez a férfi mindent elvett tőlem. Olyan szörnyeteggé változtatott, aki nem érdemes arra, aminek az életemet szenteltem. Ő volt az oka annak, hogy elvesztettem a varázserőmet. Miatta hagyott el az istenem.

Csak erre a gyűlöletre tudtam gondolni, ahogy megragadtam a kardot, amelyet Oraya adott nekem.

A pengét egyenesen a mellkasába döftem, és csak nyomtam, nyomtam, nyomtam, amíg már nem tudtam tovább nyomni – amíg a herceg tökéletes arca el nem ernyedt.

Egrette megállt. A varázsa valahogy ragaszkodott ehhez a képhez – a testvére halálának a pillanatához.

Mosolygott.

– Szegény, szegény Malach! Milyen szomorú!

De éreztem az érzelmeit azon a szalon keresztül, amely összekötött minket. Egrette egyáltalán nem volt szomorú.

Elengedett, én pedig zihálva a földre zuhantam.

– Nincs értelme hazudni – mondta. – Emellett Malach megölése volt a leghasznosabb dolog, amit valaha tettél. Amúgy sincs már sok időnk, hogy esélyed legyen ezt túlszárnyalni.

Megpróbáltam megfordulni, térdre kecmeregni. De a hercegnő szoknyája alól előbukkant egy finom papucsba bújtatott láb, és visszalökött a kőre, hegyes lábujjai a legfájdalmasabb sebeimet találták el.

– Egrette! – figyelmeztette a férfi.

– Ó, pszt. Az extra vér növeli a hatást. Apám élvezni fogja, ha látja, hogyan szenved egy kém.

Kém?

– Nem vagyok...

– Kímélj meg a magyarázkodástól! Csak azért jöttem, hogy felmérjem, mennyire megfelelő az ajándékom, mielőtt átadnám.

– Ajándék?

A sző elmosódott és gumyszerű volt. Fekete vér ömlött a macskakövekre. Egretre halvány undorral, fintorogva nézte.

Tekintetemet a mellette lévő poros lámpásban álló, meggyújtatlan gyertyára emeltem.

Olyan tökéletesen el tudtam képzelni, hogy nézne ki az arca, miközben a lángok beborítják. A vámpírok másképp égtek, mint az emberek. Az emberek inkább elolvadtak, de a vámpírok úgy kaptak lángra, mint a száraz papír, a bőrük berepedezett, lehámlott, és fehér hamuvá vált.

Hónapokkal ezelőtt másodpercek alatt meg tudtam volna gyújtani azt a gyertyát.

De ehelyett csak tehetetlenül felnyögtem, amikor Egretre a lábával taszított egyet rajtam, és átfordított.

– Eleget láttam – mondta. A hangja elhalványult. A szempilláim lecsukódtak. Összegömbölyödtem, hogy védjem az oldalamon lévő nyitott sebet. A halál ott lapult az árnyékban.

Az istenem mégis hallgatott.

De miért is várnék más? Miért *érdemelnék* bármi más?

Már nem voltam kiválasztott. A gyertya hideg maradt.

SAESCHA RÉGEN, AMIKOR kislány voltam, vámpírokról szóló történetekkel rémisztgetett.

– Gonosz vadállatok – mondta mindig. – Inkább halottak, mint élők, és neheztelnek az emberekre, amiért rendelkeznek azzal, amivel ők nem. Tudod, mit szeretnek a legjobban enni?

Néha, ha játékos kedvemben voltam, játékká változtattam a kérdést...

– *Lábujjakat!* – kuncogtam. – *Fület! Köldököt!*
De általában büszkén kimondtam a valóságot:
– Vért!

Szerettem, ha igazam van.

Saescha pedig lassan megrázta a fejét, kedves arca drámai komolyságot tükrözött.

– Nem, Mische. Ez egy általános tévhit. Amit igazán, igazán szeretnek, mégpedig mindennél jobban, azok a lelkék. Egyetlen nagy korty, és felszippantják a lelkedet. *Különösen* a göndör hajú hatéves kislányok lelkét szeretik!

Aztán rám vetette magát, és csiklandozni kezdett, miközben úgy tett, mintha a nyakamat *rágná*, és én addig nevettem és nevettem, amíg már levegőt sem kaptam.

Saescha hangjának emléke úgy sodródott most, mint egy magányos felhő az üres égen, de ezúttal nem nevettem.

Talán pont erről beszélt, mert most úgy éreztem, hogy maga a lelkem bomlik darabjaira. Az álmok úgy hullámozottak felettem, mint ahogy tengervíz mossa egyenletes ütemben a partot: hol visszahúztak a valósághoz, hol újra kegyetlenül elragadtak. Egretten brutális kotorászása az elmémben felforgatta a gondolataimat, az emlékek úgy ömlöttek, mint a vér a felszakadt húsból, épp olyan halálosak voltak, mint a sebek a bőrömon.

Elvesztettem a fonalat, hogy ki vagyok, hol vagyok. A múlt és a jelen közötti határ összerosódott.

Itt fogsz meghalni – mondtam magamnak.

Csinálj valamit! – könyörögtem magamnak.

De nem tudtam visszamászni a valóságba. A nap után nyúltam, amely égési sérülésekkel jutalmazott. Olyan isten után nyúltam, aki nem válaszolt. Visszazuhantam az álmokba.

Először azt hittem, hogy a kezeket is csak álmodom.

Nem voltam biztos benne, meddig fogok ott feküdni, amikor egy alak hajolt fölém. Alig tudtam kinyitni a szememet, és amikor mégis megtettem, nem voltam képes koncentrálni. Minden kivehetetlen volt, csak homályos árnyékokat láttam. Finom illat szállt felém, amit nem tud-

tam hova tenni – valami hideg és tiszta, és gyengén virágos, mint a fagyba borult pipacsok.

Valaki megérintett. Valaki megfordított. A sérüléseimre nehezedő nyomás miatt sírva fakadtam. Nem láttam. Nem tudtam mozogni. Gyengén kapálózni próbáltam, de az alak rám sziszegett:

– Pszt! Elég!

Megragadták a csuklómat, és a padlóra löktek.

Reccsent, ahogy a már amúgy is szakadt ingemet felrántották.

Tiltakozóan felnyögtem, de...

Az idegen a hasamra nyomta a kezét, pont a legrosszabb sérülésemre.

Ziháltam.

Az érintés áthatolt a bőrömnön. Úgy telepedett meg a tüdőmben, mint a levegő; az ereimben csordult, mint a vér. Mindez olyan természetes volt, mint egy elfeledett dal, egy himnusz, amely ott lebeg a nyelvem hegyén. Aztán hirtelen eszembe jut.

– Állj! – nyögtem.

– Hadd segítsék!

A hangjában nem volt vigasztalás. A szavai kemények és közvetlenek voltak. Végigsimított a sebeimen, majd a karomon, és felhúzta az ingujjamat. Nyögtem és vergődtem, inkább ösztönből, mint bármi másból, mert tudtam, mivel van tele a csupasz karom – az évek óta gyúló égési sebhelyekkel, a nap mágiáját használó vámpír természetes büntetésével.

A kudarcom jeleivel.

– Hagyj! – próbáltam kimondani. De megint elvesztettem az eszméletemet. A hullámok alá zuhantam. A látogatóm visszahúzta az ingujjamat, és a homlokomhoz nyomta a kezét.

A sötétség ezúttal nem tűnt büntetésnek. Olyan volt, mint egy ölelés.

OLYAN SOK FURCSA álomom volt!

Azt álmodtam, hogy meglátogattak. Valami csinos népek díszes öltözetben és kifogástalan egyenruhában. Szűk fehér ruháról álmodtam, ezüsláncokkal a csuklóm körül. Végtelen parancsokról álmodtam – *állj ide, fordulj oda, ülj, állj, nyújd ki a kezed, sétálj, az isten szerelmére, gyorsabban.* Hangokról álmodtam – *a király örülni fog, ugye?* –, és szemekről meg kezekről álmodtam, és bár ezek az érintések most sokkal lágyabbak voltak, mint amelyeket korábban éreztem, még álmomban is tudtam, hogy sokkal kegyetlenebbek. Mégse jutott eszembe, hogy harcoljak ellene. Az elmém egyetlen lehetőségre korlátozódott, amelyben nem volt helye az engedetlenségnek.

Kövekről álmodtam, csillagos éjszakáról, és egy késekből álló palotáról.

Egy ajtóról álmodtam, és...

– *Ébreszd fel!* – mondta egy kedves hang. Valaki megérintette az arcomat.

Hirtelen már nem álmodtam. A valóság úgy zuhant rám, mint valami lavina, fagyosan és katasztrofálisan.

– *A francha!* – nyögtem, mielőtt megállíthattam volna magamat. A térdem megroggyant, bár valaki megragadott, és állva tartott.

Több száz vámpír szempár bámult rám.

Egy pompás bálterem közepén álltam. Úgy tűnt, éppen egy, a terem nagyszerűségéhez illő mulatság kellős közepén vagyok. Istenek, az egyetlen másik alkalom, amikor ilyet láttam, az Éj Házának palotájában volt – és talán nem véletlen, hogy az egyetlen másik mulatság, amelyen részt vettem, azzal végződött, hogy megöltem az Árnyak Házának hercegét. Kegyetlen tréfának tűnt.

Ennek a teremnek a stílusa azonban nagyon más volt, mint az Éj Háza kastélyának. Minden kemény éllel volt tele a lekerekített formák helyett, éles, fémes felületekkel

a sima márvány helyett, bársonnyal a selyem helyett. Tekintetem a bonyolult, csillogó fekete acélból készült oszlopok között ugrált, amelyeket úgy alakították ki, mintha csavarodó indák lennének. Valódi növények borították őket, tele fekete és vörös rózsákkal. Gyakorlatilag éreztem a vér ízét, amely a díszítést létrehozó dolgozók ujjából fakadt. Ez az a fajta szépség, amelyről biztosan tudni lehet, hogy valakinek garantáltan szenvednie kellett érte.

A körülöttem lévők ugyanolyan fájdalmasan vonzóak voltak elegáns, sima és hosszúkás arcukkal, telt ajkaikkal. Hajukat szigorú frizurába rendezték, vagy sima zuhatagként omlott a vállukra. Kifinomult díszruhát viseltek, a férfiak és a nők alakját kiemelték a kifogástalanul szabott bársony- és brokátöltözékek. A nők vérfoltos keble kidomborodott a szűk miderdek dekoltázsából. A férfiak aranyzinóros zakóját, amelyet a bál elején valószínűleg még nyakig begombolva viseltek, mostanra meglazították, felfedve az ingüket tarkító fekete és vörös foltokat.

A vér illatától – emberi, forró és édes vér – majdnem újra megrogyant a térdem, a gyomrom összeszorult, a számban összefutott a nyál. Istenek, mennyi idő telt el azóta, hogy nem *ittam*? A tekintetem megakadt egy emberi férfin, egy véráruson, aki az egyik lakomaasztalnak dőlt. Vér folyt le a nyakán, és a combja felső részénél a ruhája elszakadt. Kényszerítenem kellett magam, hogy elfordítsam róla a tekintetemet: szégyelltem magam.

Fehér ruhát viseltem, hasonlót, mint a többiek – feszes brokát, olyan szűk miderrel, hogy fájtak a bordáim. A szövet vékony volt. Lenéztem, és láttam, hogy a sérüléseimből szivárgó vér átütött rajta – a vér rózsaszírmokként terült szét a derekamon, a jobb vállamon és a bal alkaromon.

Rájöttem, hogy szándékosan. Ez is az előadás része volt.

Minden irányból nyomás nehezedett az elmémre, úgy tépkedve a félelmem foszlányait, mint mohó ujjak a bőrt a pulykáról, de kihúztam magam, felemeltem az államat, és olyan magasra, szilárdra emeltem a mentális falaimat, amennyire gyenge elmém csak bírta.

És minden erőmre szükségem volt, hogy így is maradjak, amikor megpillantottam az előttem lévő férfit.

Ó, istenek!

– Atyám – mondta az Árnyszülött hercegnő. A hangja lágy volt, mégis dübörgött a hatalmas teremben. – Születésed boldog éjszakáján hadd nyújtsam át az ajándékomat. Bemutatom neked a fiad gyilkosát.

Az Árnyak Házának királya rám szegezte a tekintetét, amelynek a mélyén ezeréves gyűlölet lappangott.

MÁSODIK FEJEZET

Biztos voltam benne, hogy pontosan az, akinek mondták.

Még az emberek is tudtak mindent Obitraes királyairól, a vámpírok földjéről. Végül is a vámpír uralkodóknak évszázadok álltak rendelkezésükre, hogy felépítsék véres tetteik lángjaiból kovácsolt, mítoszokkal övezett hatalmas palotáikat. Az emberek a maguk földjein úgy suttoztak róluk, mint szörnyekről. Obitraesben meg úgy, mintha istenek lennének.

Az évek során már minden történetet hallottam. Vincent, Oraya apja és az Éjszülöttek egykori királya volt a kivont penge, a gyilkos, aki hideg, mint maga az éjszaka. Dante, a Vérszülöttek királya hatalmas fenevad volt, aki több foggal és karommal rendelkezett, mint amennyi harcoszal. Egy napon Raihnról és Orayáról is hasonló legendákat fognak szöni, és én alig vártam, hogy halljam őket.

Raoul, az Árnyak Házának királya viszont talán mindannyiukat túlszárnyalta. A vámpírkirályok közül ő volt a legidősebb, és ő volt az, aki a legtovább meg bírta tartani a hatalmát. Mint a legtöbb vámpíruralkodó, ő is elődje, az anyja levágott fejéről tépte le a koronát, a kardjáról is csak

aztán törölte le a vért. Két évszázaddal ezelőtt majdnem sikerült elpusztítania a Vér Házát, anélkül, hogy egyetlen csatát is meg kellett volna vívnia, harcosok helyett a kínzásokra és a kémeire támaszkodott. Azt mondták, úgy csipkedte ki a gondolatokat a fejedből, mint szőlőszemeket a fűről, és ugyanolyan könnyen el is tudta taposni őket. Azt mondták, hogy lánc nélkül is a rabszolgájává tehet bárkit.

Emberként imádtam a történeteket, mert szerettem fantáziálni. És számomra ezek a dolgok nem is számítottak másnak, csak a fantázia termékeinek. Mítoszok és legendák voltak.

De ebben a pillanatban, amikor az Árnyszülöttek királya rám nézett, és a jelenléte úgy nyomta le az elmémet, mint ahogy az éjszaka nehezedik a horizontra, rájöttem, hogy tévedtem. Minden történet igaz volt.

Azon tűnődtem, vajon a bennem élő ember az, aki zsi-geri vágyat érez arra, hogy megforduljon és elfusson?

Vagy talán a vámpír, amelynek állati ösztöne felismerte a nála erősebbet?

De sosem volt szokásom elmenekülni. Még akkor sem, amikor kellett volna.

Ehelyett azt tettem, amit mindig: a legnagyobb, leg-szebb mosolyomat villantottam arra a szemétládjára.

Mellette egy szőke nő állt – minden bizonnyal a felesége –, és bár nem olyan nyíltan, de legalább olyan éles dühvel bámult, mint a férje. Ugyanolyan mozdulatlan volt, nem is lélegezett, keze Raoul karján pihent. Úgy nézett rám, mintha kész lenne bármelyik pillanatban a torkomba mé-lyeszteni a fogait.

Veszélyes volt. Az a kis penge, akit senki sem látott, mert túlságosan lefoglalta őket, hogy a férje kardját nézzék.

Valaki durván a lapockáim közé vágott. Az volt a célja, hogy térdre kényszerítsen, de ettől függetlenül felemeltem a fejemet, amikor Egrette elhaladt mellettem.

– Én magam fogtam el, atyám. – Büszkeségtől felfúj-t hangja megtöltötte a báltermet. – Időbe telt, de a kémeim

végül kiderítették, hol rejtőzik. A határainktól csak néhány mérföldre volt északra. Az Éj Háza küldte, nem kétséges. Akkor meg akartam ölni, de gondoltam... – Gonosz mosoly terült szét rubinszínűre festett ajkán. – Talán te akarsz belőle az első falatot.

Lassan összeraktam, miről van szó.

A ruhám. A bál. Egrette hangja: túl hangos, túl magabiztos, túl kegyetlen volt. Ahogy néhány másodpercenként az apjára nézett, mintha alig várná, hogy végre a beszéd végére érjen, és felmérje a reakcióját.

Volt érzékem ahhoz, hogy meglássam másokban, milyenek. Ahogy most Egrette-re néztem, kétségbeesést láttam benne.

Én csak egy eszköz voltam, hogy elnyerje az apja kegyeit. Valami, amiről úgy sejtettem, soha nem volt képes elérni.

Az istenekre! Bábként fogok meghalni valaki más családi drámájában! Raoul rám nézett, az a kortalan szempár még csak nem is pislogott.

– Az Éj Háza – mondta lassan. Aztán felnevetett, a hangja végigcsúszott a levegőben. Kegyetlen gyönyöre a koponyámba fúrta magát.

Aztán egy hirtelen mozdulattal felállt.

– A varjak és denevérek királysága kémeket küld hozzám? Neculai nem szolgált rá ilyen bátorságra.

Pislogtam, a homlokomat ráncoltam.

Neculai? Neculai az Éj Házának királya volt... Raihn előtt. Sőt, Vincent előtt! Több száz évvel ezelőtt meghalt.

A vendégek örömteli kuncogása elhalt. Kínos pillantásokat váltottak egymással. Egrette újabb lépést tett előre, tekintete a tömeg és az apja között cikázott.

– Neculai megérdemelte, hogy látta a királyságát összeomlani – mondta. – Igen, az Éjszülöttek mindig is túl merészek voltak, atyám.

Elég gyenge kísérlet volt arra, hogy fedezze az uralkodó tévedését. Nem működött.

A zavarodottság ráncokat vésett Raoul homlokára. Megdörzsölte a halántékát.

– Vincent – mondta, mintha emlékeztetné magát. – Vincentnek volt mersze kémeket küldeni hozzám? Darabokban fogom visszaküldeni őket, ahogy korábban is tettem – fordult hirtelen a felesége felé vicsorogva. – Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Hol van Malach? Hozzátok ide nekem!

Egy másik halott királyra haragudott. A halott fiát akarta maga elé kéretni. Valami itt nagyon nem stimmelt.

– *Menjetek, kapjátok el!* – vicsorgott Raoul, és maga a levegő is *megrepedt*.

Összekuporodtam, ahogy fájdalom hasított a koponyámba. Halk zümmögés vibrált a fülemben. A szoba hirtelen elsötétült, az árnyékok úgy csorogtak le a falon, mint a vér egy átvágott torokból. Nem kaptam levegőt. Nem tudtam gondolkodni. Épp csak annyira voltam képes felemelni a fejemet, hogy lássam, a többi vendég is a fejét szorongatja. Az emberi vérárusok a földre rogytak, szemük fennakadt, szájukból hab bugyogott elő.

A királynő belekapaszkodott a férje karjába. Egy borospoharat erőszakolt az ujjai közé, és segített neki a szájához emelni. A király nagyot kortyolt az italból.

És ugyanolyan hirtelen, ahogy jött, el is tűnt minden. A hang. A fájdalom. A sötétség. Eltűnt.

Kiegyenesedtem, de még mindig remegtem Raoul ki-rohanásának az utóhatásaitól. A vendégek is összeszedték magukat, a szemüket és a homlokukat dörzsölték. Ennél azért több reakciót vártam volna tőlük, de mintha senki tudomást se vett volna arról, hogy mi történt.

Nem ez volt az első alkalom.

Raoul nem volt jól. És olyan öreg, olyan hatalmas volt, hogy ha a szellemi képességei felett elvesztette az uralmat, akkor az azt jelentette, hogy a mágiaja feletti uralmat is elvesztette. Ez nem csak az Árnyak Házának volt kínos. Az ilyesmi *halálos*.

Az Árnyak Házának királya hatalmas teherré vált.

Talán az arcomra is kiült a felismerés, mert Egrette rám pillantott, és hallottam a hangját a fejemben:

Egy szót se szólj, te kis spicli! Egy átkozott szót sem!

De Raoul arca most sima volt, a szeme tiszta. Odajött hozzám. A vámpírok az öregedés során nagyon sok, az emberekre emlékeztető vonásukat elvesztették. Raoulnak, amilyen vén volt, már pislognia sem kellett.

– Megölted az örökösömet – mondta.

Olyan hanyagul hámozta szét az emlékeimet, mintha egy narancs gerezdjeivel tenné. Újra éreztem a kardot a kezemben. A herceg vérét az arcomon. Nem hagytam, hogy Oraya meglássa, amikor aznap este lenyaltam a számról. Hogy mennyire élveztem fémes ízét.

A király mágiája visszataszított. Mégis megszólította az enyémet, és fordítva, megérezte benne a teremtőm nyomát.

– Ajándékom több, mint a megtorlás, atyám – szólalt meg Egrette. – Igen, megölte Malachot. De mindannyian tudjuk, hogy nem egyedül tette. Végezd ki a bűnéért! Küldd vissza darabjait az Éj Házába! Mutasd meg a rab-szolgakirálynak és a félvér királynőnek, mit gondolunk az árulásukról.

Megállt a szívem.

Elképzeltem Raihn és Oraya arcát, amikor meglátják a fejem egy kosárban. Háborút indítanának értem, annak ellenére is, hogy ingatag, újsütetű uralmuk ezt nem bírná ki. Véget vetnének az Éj Házának. Habozás és kérdés nélkül. Azért jöttem el, hogy megvédjem őket, de még így is tönkre fogom tenni őket.

Raoul szünetet tartott, mintha a lánya felvetése felkelte volna az érdeklődését.

Ez a pillanatnyi figyelemelterelés éppen elég időt adott arra, hogy az érzelmeimet elrejtsem a mentális falaim mögé. Kikényszerítettem magamból egy nevetést.

– Ó, istenek! Ez hízeltő. Komolyan azt hiszed, hogy a király és a királynő egy fikarcnyit is törődik velem?

– Csendet! – parancsolta Raoul, mire becsuktam a számat. Ismét elfogott a szédítő vágy, hogy teljesítsem az akaratát.

Csendet. Csendet. Csendet.

A király felemelte az államát. Az érintése túl sima volt, túl hideg. Visszataszító, de nem tudtam elhúzódní. A fejembe ette magát, hiába próbáltam kétségbeesetten csukva tartani az ajtókat, mint egy süldő leány, aki a szeretőjét rejteti a szekrényben.

Raoul ennek ellenére visszatért ahhoz az emlékhöz – a fia halálának emlékéhez. Egy olyan arc emlékéhez, amely annyira hasonlított az övéhez. Malach szeme üveges és üres volt, amikor a kardom átdőfte a mellkasát. Az apja pedig újra és újra megnézte.

És ebben a pillanatban tudtam, hogy nem lehet megállítani azt, ami történni fog.

Raoul elengedett.

– Térdre! – parancsolta.

Térdre. Térdre. Térdre.

A padlóra rogytam, a térdem márványnak csapódott. Meg fogok halni.

– Valóban ajándék ez számomra, leányom – visszhangzott a hangja. – Mutassuk meg az Éj Házának, mit teszünk a gyilkosokkal!

Könnyek csípték a szememet. A tömeg kacagó öröme elhalkult, háttérzajjá fakult. Egrette parancsot adott a testőröknek, amit nem hallottam. A vendégek nevettek. Kihúzták a kardjaikat. Közel volt a vég.

Raoul parancsa megkötötte az izmaimat, a földre kényszerített. De vajon harcoltam volna, ha képes vagyok rá? Meddig menekülhet valaki a halál elől? Úgy éreztem, meg kellett volna halnom az első éjszaka, amikor az istenem elhagyott. Olyan sokáig üldöztem a megváltást. Sosem volt esélyem elérni.

Talán a halál a legjobb befejezés.

De – istenek! – Raihn és Oraya. Ez volt az egyetlen igazságtalanság. Ha a halálomat arra használják, hogy elpusztítsák őket.

Cserben hagytam őket is. Mint a többieket.

Valaki megragadta a hajamat, és hátrarántotta a fejem, hogy felfedje a nyakamat.

Egy kard emelkedett fel...

– Állj! – Mély hang dörrent. – *Állj!* Szükségem van rá.

HARMADIK FEJEZET

Egy szívdobbanásnyi csend.
Eltelt egy másodperc. Majd kettő.
Kinyitottam a szememet. Beletelt egy kis időbe,
mire rájöttem, hogy tényleg élek még.

Raoul parancsa nem nehezedett rám többé. A mögöttem álló őr azonban még mindig a hajamat markolta, és egy bizonyos szögbe kényszerítette a fejemet. Raoult figyeltem, ahogy elbámult mellettem, és az ajtó felé nézett. Felemelte az egyik kezét – ez volt az a szótlan parancs, amely megkímélte az életemet.

Egyelőre.

A vendégei hallgattak, döbbs pillantásokat váltottak egymással. Ők is azt nézték, aki az ajtóban állt.

– Pazarlás – mondta, lassan elhúzva a szót, amely tele volt sűrű méreggel.

Mögöttem Egrette felnevetett.

– A testvérünk halálának megbosszulása szerinted *pazarlás*?

Lázasan kutattam az emlékeimben, vajon mit tudok az Árnyak Házának dinasztiájáról. Raoulnak két törvényes gyermeke van – vagy legalábbis volt, mielőtt megöl-

tem volna az egyiket. De hallottam történeteket egy harmadik sarjról is. Régi történetek, amelyek évszázadokkal ezelőtről származtak. Egy fattyú fiúról szóltak, aki egykor Raoul kémflottáit vezette, mielőtt...

Mi történt vele? Nem halt meg?

– Egy halott fogoly haszontalan – mondta a hang. – Ha most megölnénk, az ostoba hiba lenne.

Ostoba.

Ostobának nevezte az Árnyak Házának királyát.

A teremben mindenki visszatartotta a lélegzetét. Raoul arca halálos komorságba borult.

– Ez... rövidlátás lenne, atyám – mondta a hang, megpróbálva enyhíteni a szavai élet, de a kár már megtörtént. Egy pillanat alatt egyértelművé vált számomra, hogy Raoul túrtözteti magát, mielőtt mindkettőnket kivégeztetne.

Miért nem tette? Obitraes királyai sokkal kevesebb tiszteletlenség miatt is elvették már mások életét.

– Mit keresel itt? – Raoul hidegen csak ennyit kérdezett helyette.

– Talán azért jöttem, mert egy fiúnak illik részt vennie az apja születésnapj ünnepségén.

Egrette felnevetett.

– Jobb lenne, ha arrébb tennéd azt a szőnyeget, Elias – súgta oda a testőrének. – Néhány évszázad eltelt már azóta, hogy elhagyta a ketrecét. Nem hiszem, hogy szobatiszta.

Erre a tömeg felkuncogott.

De a király ismét felemelte a kezét, ezúttal nem az örökre, hanem leányára és vendégeire parancsolva. Aztán megdörzsölte a halántékát, mintha hirtelen szörnyű fejfájása támadt volna.

– Elég. *Elég!* – A jövevény felé fordult. – Mondd el, mit akarsz, Asar. Kezdek elfáradni, szomjas vagyok, és egyik sem tesz jót a türelmemnek.

Asar:

Meghűlt bennem a vér.

A név volt az a hiányzó darab, amely a legendákkal kapcsolatos ködös emlékeimet a helyükre pattintotta.

Asar Voldari. A Lidérccek Őrzője.

A történetek jobban illettek egy mítoszhoz, mint egy fér-
fíhoz, még a vámpírhistóriák borzalmas mércéjével mérve
is. Kegyetlen történetek kínzásról és kémkedésről, véres
feladatok, amelyeket még véresebb eszközökkel hajtottak
végre... Most mindez ott kavargott a gondolataim között.
Minden királynak van valakije, aki elvégzi a piszkos mun-
kát.

Régóta nem hallottam Asarról. Istenek, azt feltételez-
tem, hogy már rég meghalt, vagy hogy soha nem is létezett.

Ha ő a megmentőm, talán mégiscsak a halál lenne az
igazi kegyelem.

Próbáltam felemelni a fejemet, de az őr visszanyomta.
Az arcomat a padlóhoz szorította.

Lépések törték meg a csendet.

Kimértek voltak. Lassúak. Szándékosan lassúak.

Egy pár csizma lépett a látómezőmbé – egykor szép, de
mostanra elnyűtték, valamikori smaragdzöld színe majd-
nem feketévé fakult. Hideg, virágos illat terjengett felet-
tem, kellemetlenül ismerős, de mielőtt rájöhettek volna,
honnán, el is tűnt.

Ismét megpróbáltam felemelni a fejemet, de az őr megint
visszanyomott, ezúttal elég erősen ahhoz, hogy a kopó-
nyám a márványhoz csapódjon. Csillagokat láttam.

– *Bassza meg!* – sziszegtem.

– Elég ebből! – csattant Asar. – Hagyd felállni!

A látásom homályos volt Raoul varázslatának utóhatá-
sától és az iménti ütéstől. A földre tenyereltem, úgy próbál-
tam felemelkedni. A padló hirtelen megdőlt.

Istenek! *Képes* vagyok egyáltalán felállni?

Képes vagy – suttogta egy hang a fejemben. Nem voltam
biztos benne, hogy nem csupán képzeltem.

Csak annyira emeltem fel a fejemet, hogy megpillantot-
tam egy kinyújtott kezét magam előtt: barna bőr, hosszú
ujjak.

De nem fogtam meg. Magamtól kecmeregtem talpra, alig billegtem, noha felkavarodott a gyomrom, és – végre – felemeltem a tekintetemet.

Önkéntelenül is felnyögtem.

Lehet, hogy Asar egykor jóképű volt – vagy talán a gyönyörű lenne a legjobb szó rá. Vonásait mintha egy művész formálta volna erőteljessé. Finoman ívelt állkapocs. Sűrű szemöldök, intenzív, közel fekete szempár. Elegáns orr, az orrryukai az enyhe érdeklődés miatt kitágultak, miközben tekintete az enyémbe fúródott. Sűrű és sötét haja hullámokban omlott a homlokára, egykor elegáns frizurája most inkább loncsos volt. Nagyon magasra nőtt, a válla széles volt, és mivel az inge felső gombja nyitva maradt, látni lehetett izmos mellkasát. Sehol egy ránc, az idő nem hagyott rajta nyomot, és már-már émelyítő vámpír-tökéletességgel volt átitatva.

De itt véget is ért a tökéletessége.

Életemben nem láttam még ilyen sebhelyeket.

Tüskés indaként kúsztak végig az arca bal oldalán. Mélyen a húsába fúródtak, feketén és fényes kéken, mintha az, aki belémarta őket, az izmokon és csontokon át egészen a lelkét akarta volna felkarmolni. A gallérja alól indultak, végigfutottak a nyakizmain, az állkapcsán, az arccsontján, a fülén. A bal szeme...

Nem volt pupillája. Se írisze. Ezüstös felhők tengere kavargott benne állandó mozgásban, és füstös fényt árasztott magából.

Mi tehetette ezt vele? Felébresztette bennem a kíváncsi papnőt, a lányt, aki egykor a világ varázslatos lehetőségeinek tanulmányozásának szentelte az életét. Nem tudtam levenni róla a szememet.

Asar pedig viszonzta a bámulásomat. Jó hosszan. Nem tudtam, mennyi idő telt el, míg végül elnézett rólam, és megköszörülte a torkát. Lepillantott a csuklómra, amely a testem előtt volt összekötözve.

Azok a hosszú ujjak a kezem köré fonódtak. Érintése libabőrössé tett. Szédítő érzés kavargott a mellkasom mélyén, szívem a bordáimnak csapódott.

Asar pislogott, a másodperc töredékéig újra a szemembe nézett, mielőtt megint elfordította a tekintetét. A meglepettsége hullámot vetett közöttünk, csak ő sokkal jobban képes volt elrejtetni, mint én.

Aztán hirtelen mozdulattal felrántotta a bal ingujjamat.

Próbáltam megakadályozni, de Asar erősen tartotta a csuklómat. Megalázó volt, ahogy a hideg levegő körbefonta a karom. Nem akartam ránézni. Mégis megtettem.

Képmutatónak éreztem magamat, amiért annyira megdöbbsentem Asar hegei láttán, pedig az enyéme is olyan borzalmasan nagyra nőttek. Kerültem, hogy a feltétlenül szükségesnél többször rájuk nézzek. Idekint, a fényben megint megdöbbsentett, hogy milyen groteszkül néznek ki.

Kezdetben kicsik voltak, a könyököm hajlatában gyűltek össze. Miután végbement az Átváltozásom, minden alkalommal, amikor Atroxus varázsát használtam – a lángot vagy a nap erejét –, újabb égési sérüléssel jutalmazott. Annyira hálás voltam, amiért az istenem engedte, hogy használjam a mágiámat az Átváltozásom után, hogy nem is érdekelt. A legtöbb ember, aki a Fehér Pantheon isteneit imádta, közel sem volt ilyen szerencsés. Különben is, nem érdemeltem meg ezt a büntetést mindazért, ami voltam? A vámpírok a fény természetes ellenségei.

De az évek során az égési sérülések súlyosbodtak. És az elmúlt év, amelyben Atroxus már teljesen megtagadta tőlem a varázserőmet, messze a legrosszabb volt. A hegek most egészen a csuklómtól a könyököm fölé értek. Némelyikből még mindig genny és fekete vér folyt, azon kísérleteknek köszönhetően, amikor a cellámban megpróbáltam előcsalogatni a lángomat.

A bőröm egyetlen apró felülete sem volt érintetlen.

Óvatosan, elkerülve a legfrissebb sebeket – zavarba ejtő tapintattal –, Asar a könyököm fölé húzta az ingujjamat.

– Ott – mondta.

Egrette és őrei a király mellé álltak. Most mindhárman követték tekintetének az irányát lefelé – a tetoválásomra, amely már alig látszott a hegyszövet alatt.

Istenek, olyan csúnya lett!

Egykor a tinta olyan fényes volt, mint a hajnal, amelyet szimbolizált, Atroxus áldásától ragyogott. Az aranymadár az alkaromon ült, tollai a könyököm köré tekeredtek, a lángok miatt csak a sziluettje látszott – a főnix volt, a Végzet Hajnala Rendjének jelképe. Vagy legalábbis ennek kellett volna lennie. Saescha sokszor ugratott, miután elkészült, mert a tetoválóművésznek olyan rajzot vittem, amely inkább hasonlított egy tűzpintyre, amely idegen földről származó, közönséges énekesmadár volt, mint főnixre.

– Pont mint te – csóvalta a fejét. – Impulzív változtatásokat hajtasz végre, és a végén egy kártevővel a karodon végzed.

– Nem kártevő! – Gyengéden megsimogattam még mindig sajgó tetoválásomat. – Csak *barátságos*, Saescha.

Már nem tűnt barátságosnak. A tetoválás majdnem felismerhetetlenné vált. A tinta elmosódott, és homályos volt, a ragyogás rég elhalványult, a rózsaszín, az arany és a vörös árnyalatai barnás levessé maszatolódtak.

Raoul, Egrette és Elias nem voltak lenyűgözve.

– Na és? – kérdezte Egrette, akit láthatóan bosszantott, hogy így félbeszakították, miközben ő épp az apját készült megajándékozni.

– Ez a Végzet Hajnala Rendjének jelképe – mondta Asar. – Sokkal hasznosabb dolgokat is tehetünk egy Hajnalivóval, mint hogy lemészároljuk.

Meglepett – talán még le is nyűgözött –, hogy eleget tudott az emberek világáról ahhoz, hogy egy tetoválás alapján felismerje Atroxus szektáját. De ennél még erősebb volt az a reakcióm, ahogyan nevezett. *Hajnalivó*. Régóta nem hallottam, hogy bárki is így beszélt volna rólam.

Egrette gúnyosan felnevetett.

– Elpazarolnád ezt a lehetőséget egy régi tetoválás miatt?

Asar megvető pillantást vetett rá.

– Atroxus mágiája ritka erőforrás Obitraesben. Amire pedig szükségem van a feladatomhoz. – Ezt akként mondta,

mintha egy gyerekhez beszélne. Egrette úgy nézett ki, mintha fizikailag fájt volna neki, amiért nem forgathatja a szemét.

A feladatához?

– Számtalan Átváltozott imádta egykor a Fehér Pantheon tagjait emberi életében – csattant fel Egrette. – Viszont mindannyiukat elhagyták az isteneik, miután vámpírokká váltak. Biztos vagyok benne, hogy ő sem különbözik. Nem maradt benne semmi Atroxus varázsserejéből.

Szavai a bordáim közé döftek, a sebemből vérzett a szégyen.

Természetesen igaza volt.

De volt egy kis kétségbeesés a hangjában, amely a gögös felsőbbrendűség alatt rejtőzött. Bizonytalan, szinte könnyörgő pillantást vetett az apjára.

– Nem késleltetheted a megtorlást, atyám!

– Van egy feladatom, amelyet a Sötét Anya bízott rám. – Asar hangja hideg és kemény volt. Úgy hasította át a levegőt, mint egy kihúzott penge. – Megtagadnád őt a kicsinyes gúnyolódásaid miatt?

Nem mertem levegőt venni. A Sötét Anya? *Nyaxia*?

Nyaxia a vámpírok istennője.

Milyen küldetéssel bízhatta meg Asart? Milyen feladatot adhatott neki, amihez *Atroxus varázsára* van szüksége? Nem lehet szó semmi jóról.

– Ő haszontalan a számodra – mondta Egrette.

Asar szeme az enyémmre szegeződött, mintegy kihívásként.

– Az vagy?

Meghökkenten pislogtam. Mivel mindenki úgy beszélt rólam, mintha ott se lennék, zavarba ejtő volt, hogy közvetlenül szóltak hozzám.

– Én...

– Képes vagy használni Atroxus erejét?

Asar megfontoltan beszélt, minden szava célzott volt. Azt a benyomást keltette bennem, hogy tudja – vagy azt hiszi, hogy tudja – a választ. Az volt az érzésem, hogy nem

az a fajta, aki olyan kérdéseket tesz fel, amelyekre még nem tudja a választ.

A szavak a nyelvem hegyén billegtek.

Az igazság a halálommal végződné. Ettől már nem félttem. De eszembe jutott Raihn és Oraya, a fejem egy kosárban, és egy háború, amit nem élnének túl.

A választás könnyű volt.

– Képes vagyok. – Magamra kényszerítettem egy mosolyt: szélesebbet, mint amihez kedvem lett volna. – A tetoválás látott már jobb napokat is, tudom. De még mindig megvan a varázserőm.

Asar önelégültnek tűnt. Egrette meg bosszúsnak. Raoul úgy nézett ki, mintha nem lenne teljesen meggyőzve.

Mielőtt bármelyikük megszólalhatott volna – mielőtt én meggondolhattam volna magamat –, kinyújtottam a kezeimet.

– Megmutatom.

Asar hátrébb lépett, helyet adott nekem. Alig észrevehető vigyor rándult meg a szája sarkában.

Ha tudná, milyen korai ez a mosoly! Nem igazán gondoltam át ezt a dolgot.

Lassan szétnyitottam az ujjaimat. Megugrott a szívverésem. Tudtam, hogy mindannyian megérik ezt, bár a mentális falaimat szilárdan tartottam a hazugságom körül.

Senki sem szólt. Több száz szempár bámult rám éhes érdeklődéssel.

Úgy éreztem, mintha újra nyolcéves lennék, a Citadella lépcsőjén állva, miközben a sorsom egy istenséghez intézett kétségbeesett hívástól függött.

De akkor olyan fiatal voltam, olyan tiszta, olyan érintetlen. Tökéletes áldozat egy tökéletes istennek. Semmi más, csak potenciál.

Most már egyik sem voltam. Piszkos voltam, nyomorult, és helyrehozhatatlanul beszennyeztek a hibáim. Semmit sem tudtam felajánlani annak az istennek, aki egyszer mindent megadott nekem.

De bár sokan nyilván bolondnak tartottak, még mindig reménykedtem.

– *Fényességem* – imádkoztam. – *Tudom, hogy cserben hagy-
talak. Tudom, hogy nem érdemellek meg. De most mégis hívlek,
még egyszer; utoljára. Kérlek!*

Csend.

Természetesen csend volt. Csend, mint az elmúlt év minden egyes végtelen éjszakáján.

Égett a szemem. A tenyerem üres volt.

De aztán felcsendült a hang. Pontosan úgy, mint aznap a Citadella lépcsőjén.

– *Látlak, a'mara. Nyújtsd ki a kezéd!*

Először azt hittem, hogy csak képzelődöm. De aztán félreérthetetlenül elárasztott a meleg. Úgy világította meg a lelkemet, ahogy egykor a hajnal melegítette az arcomat, eufórikusan, kétségtelenül.

Láng virágozott ki a tenyeremben, lenyűgözően, mint egy második esély. Újra az a kislány voltam, akit megment az istene.

Elfojtottam majdnem feltörő nevetésem, arcom vi-
gyortól égett. Önuralmam minden cseppje kellett ahhoz,
hogy ne kezdjek el zokogni. Alig éreztem a friss égést a ka-
romon, újabb heg került a gyűjteményembe. A pokolba is,
számított? Mi volt egyetlen heg ehhez képest?

Felnéztem Asarra, aki halovány, jóváhagyó mosollyal
viszonozta. Úgy fordult a nővéréhez, mintha azt mondaná:
Nem megmondtam?

Sugároztam.

– Látod? Még mindig megvan.

A hangom elcsuklott, de úgy tűnt, nem veszi észre senki.
Raoul a háta mögött összekulcsolta a kezét, elfordult.

– Remek – mondta. – Vidd csak magaddal. Az alvilág
elég büntetés lesz számára.

A mosolyom elhalványult. Az alvilág? *Az alvilág?*

Asar lehajtotta a fejét, elfogadta a győzelmét, és felmar-
kolta a láncaimat.

Egrette vérfoltos ajka kegyetlen vigyorba görbült. A hangja belecsúszott az agyamba.

Milyen ostoba vagy – dúdolta. – Tiszta balált balhattál volna. Ehelyett önként jelentkezél valami sokkal rosszabbra.

HIDEG, NEDVES LEVEGŐ vett körül, ahogy kiléptünk az éjszakába. Kicsit megkönnyebbültem. Úgy éreztem, hogy a láng, amelyet megidéztem, még mindig ott ég a gyomromban, az arcom forró volt, a lábam remegett. Asar előttem sétált, kezében tartva a csuklómat megbéklyózó láncot. Nem nézett hátra, de azt hiszem, nem csak képzeltem, amikor a léptei lelassultak, miközben elhagytuk a kastélyt, mintha vissza kellene fognia magát, hogy ne kezdjen el rohanni. A küszöbön fél lépésnyi szünetet tartott, a vállát néma sóhajjal leengedte, mielőtt továbbmentünk.

Folyton szikrákat idéztem az ujjbegyeimre. Ki, be. Ki, be. Minden alkalommal fájt, de nem tudtam abbahagyni. Legszívesebben ugrabugráltam volna. Térdre akartam borulni, és sírni. Imádkozni szerettem volna Atroxushoz, hogy újra hallhassam a hangját, mert az bizonyította volna: nem hallucináltam.

Ehelyett annyira arra koncentráltam, hogy egyik lépést tegyem a másik után, hogy amikor Asar lassított az újabb ajtónál, nekimentem. Az arcom pont a lapockái közé fúródott.

Asar megrándult, és a válla felett rám nézett. Különösen baljóslatúnak tűnt a szeme, amely most még intenzívebben ragyogott az éjszakában.

– Sajnálom – motyogtam.

Nem vett rólam tudomást, helyette tovább sétált, miközben hevesen megrántotta a láncomat.

Durván.

Botladoztam, hogy lépést tartsak vele, ügyetlenül egyensúlyoztam a keskeny, egyenetlen járdán. A hideg szél

kifújta a hajamat az arcomból. Rövid, erőteljes illattal borított be – hideg virágillattal.

Befordultunk egy sarkon, és lélegzetelállító panoráma tárult elénk. Megálltam.

– Istenek, micsoda látvány! – suttogtam.

Az elmúlt néhány évet az Éj Házának területén töltöttem, amely sivatagokkal és hegyekkel volt tele. Jó ideje nem tudtam megcsodálni az óceánt. A főváros az Árnyak Házának délkeleti partjainál feküdt, és az Árnyszülöttek kastélya a legmagasabb sziklákön trónolt. Messze a tenger felett voltunk, amely végtelen ezüstszínben pompázott a bársonyfekete horizontig. Az óceánból hatalmas kőgerincek törtek elő, makacsul lázadva a hullámok ellen: obszidiánfekete, smaragdzöld moha borította őket. Balra tőlünk az Árnyak Háza híres lombjainak buja takarója virágzott, bekebelezve a köveket, az épületeket, a dombokat: füvek, borostyán és rózsabokrok.

Rossz érzés volt ilyen lenyűgözőnek találni mindezt. Azok után, amit ez a hely tett velem.

Mintha csak el akartam volna űzni ezt a röpke csodálatot, megint az ujjbegyeim hegyére idéztem a szikrákat, és élveztem a múlt fájdalmát. De Asar újra türelmetlenül megrántotta a láncot.

– Hová megyünk? – kérdeztem. Aztán mielőtt még rájöttem volna, hogy még mindig beszélek, folytattam: – Feladatot kaptál Nyaxiától? Az alvilágba megyünk? Mit fogunk csinálni? Miért van rám szükséged? És...

Az utolsó kérdésemet inkább elharaptam, mert tudtam, ha nem teszem meg, soha nem fogom abbahagyni a locsogást. A legjobb időkben is túl sokat járt a szám, de most idegesnek éreztem magamat, minden indulatom túl közel volt a felszínhez.

Asar ismét ignorált. Figyeltem a vállát, merev volt és szögletes. Még hátulról is látszottak a hegek a gallérja és a haja sűrű hullámai közötti csupasz bőrfelületen. Kissé lilának tűntek idekint a holdfényben, majdnem mintha fénylenének.

A Lidércek Őrzője.

Épp elég legendát hallottam róla. Végül is a Napisten kiválasztottja voltam. És tudtam, hogy nem szabad megijednem pár mítosztól. Hiszen azokban elferdítették az igazságot, és valójában jobban hasonlítottunk egymásra, mint azt be akartuk volna ismerni.

De akkor is! Lehetetlen volt nem azon tűnődni, hogy valóban olyan-e, mint amilyennek mondják.

De legyen akár szörnyeteg, akár nem, tény, hogy megmentette az életemet.

– Köszönöm. Egyébként – mondtam.

Asar ismét rám pillantott a válla felett, sebhelyes szeme úgy ragyogott, mint a holdfény.

– Nem tettem neked semmilyen szívességet.

A hangja halk volt, és egy kicsit érdes, mintha nem lett volna hozzászokva a használatához. Másképp hangzott, mint a bálteremben, mintha az a változat, amit ott láttam, egy előadás része lett volna, ami azóta véget ért.

Vállat vontam, a láncaim csörögtek. Rámosolyogtam – ez volt a legnagyobb fegyverem.

– Tudom, de akkor is. Úgy éreztem, ki kell mondanom. Asar érzéketlenül elfordult.

Az ellenállhatatlan készítésnek engedelmeskedve újabb szikrát idéztem az egyik ujjam hegyére.

– Miért csinálod ezt folyton? – kérdezte anélkül, hogy rám nézett volna.

Zavaromban összekulcsoltam az ujjaimat. Nem tudtam erre mit válaszolni.

– Hová megyünk? – kérdeztem inkább.

– Mit gondolsz?

Újabb sarkon fordultunk be. Egy, az óceán felől érkező szellőkés hideg, sós levegővel árasztott el minket.

Kellemetlen nyomást éreztem a halántékomon, mintha láthatatlan ujjak nyúltak volna a gondolataim után. Más volt, mint Egrette vagy Raoul turkálása. Szelídebbnek, finomabbnak tűnt – és olyan módon ismerősnek, hogy nem tudtam hová tenni.

Beleborzongtam. Tolakodónak tűnt. Intimnek.

Vadul megráztam a fejemet.

– Ne csináld ezt! – csattantam fel.

– Ne pazarold az időnket olyan kérdésekre, amelyekre már tudod a választ. Mit gondolsz, hová megyünk, Hajnalivó?

– Azt hiszem, Morthrynba megyünk.

A név húzta a nyelvemet. Morthryn.

Egy börtön, amelyet maguk az istenek hoztak létre, jóval azelőtt, hogy Obitraes Obitraes lett, jóval azelőtt, hogy a vámpírok egyáltalán léteztek volna. A három vámpírház mindegyike egy-egy hatalmas isteni erővel rendelkező helyet őrzött. Az Éj Házához tartozott a Holdpalota és a benne rendezett Kejari torna, amelyet százévente tartottak Nyaxia tiszteletére. A Vér Házának területén húzódtak azok a kopár mezők, ahol a halál istenét, Alarust meggyilkolták és feldarabolták.

És az Árnyak Házának ott volt Morthryn. Egy hely, amiről azt mondják, hogy még vámpírmércével mérve is el van átkozva.

– Egész sokat tudsz az Árnyak Házáról ahhoz képest, hogy Átváltozott Hajnalivó vagy – mondta Asar. – Biztos nagyon kiművelted magad.

A hangjában rejlő szarkazmus azt a határozott benyomást keltette bennem, hogy valójában sérteget.

– Sokat olvastam. Szóval ezért nem hallott rólad senki évek óta? Mert Morthrynban voltál?

Bezárva? Vagy te vagy az őrzője?

Néhány évszázad eltelt már azóta, hogy elhagyta a ketrecét. Egrette ezt mondta. Talán nincs is nagy különbség. Az, hogy Raoul néhány száz éven át hallgatott a törvénytelen fiáról, minden bizonnyal arra utalt, hogy a száműzetésének jellegétől függetlenül szégyellték őt. Talán gúnyos vicc volt, a beceneve alapján.

– Ezért jött el hozzád Nyaxia? – találgattam. – A hozzá fűződő kapcsolatod miatt...?

Asar megpördült.

– Szerinted mi történik itt? Azt hiszed, hogy kegyelmet adtam neked?

Csendesen beszélt, de minden szava éles és megfontolt volt, akárcsak a mozdulatai. A sötétség úgy tapadt testének kontúrjaihoz, mintha egy régi barátja közelében találna vigaszt. Ez adta azt a látszatot, mintha állandóan csak a sziluettje látszódná, és ez tette őt – úgy tűnik –, vészjóslóan nagygyá.

El tudtam képzelni, hogy bárkit képes igazán megfélemlíteni. Nem, engem nem. Másokat. Más, épeszű halandókat.

Az ujjbegyeim lüktettek a lángok maradványaitól.

Miért pont most tért vissza hozzám Atroxus? Azért, hogy megadja nekem az eszközt, amire szükségem van, hogy kiszabaduljak? A nap hatalmas fegyver a vámpírok világában: a természetes ellenségük. Ha Atroxus azt akarta, hogy kiszabaduljak, most kellett megtennem. Ha hagyom, hogy Asar bevigyen Morthryn falai közé, sosem jutok ki.

Tűrhető harcosnak számítottam. Elég jó voltam ahhoz, hogy túléljem. De Atroxus kiválasztottjának lenni többet jelentett, mint bármely istenáldotta kard.

Fél lépést tettem hátrafelé, éreztem, hogy most alkalmam nyílik csapdát állítani.

– Csak kérdéseket teszek fel.

Asar elkeseredetten felsóhajtott, és felém nyúlt. Megragadtam a lehetőséget.

Belenyúltam magamba, egészen a szívem azon aprócska darabkájáig, amely még emberi volt, és a napot szólítottam.

Az erőfeszítés, hogy előhozzam, váratlanul ért, mintha egy szekeret próbálnék a sárban felfelé húzni egy hegyoldalon. Egy rémisztő pillanatig azt hittem, megint elhagyott.

De aztán a tűz életre kelt a kezemben.

Asar arca döbbenetté, majd dühössé változott, miközben az enyémre dicsőséges vigyor ült ki.

Ütni akartam, de aztán...

– Még ne, a'mara. Nem ez a megfelelő pillanat. Várj még!

Atroxus hangja távoli volt, mégis összetéveszthetetlen.
Elvonta a figyelmemet, kibillentett az egyensúlyomból.

Asar könnyedén hárított, és egy rózsabokorba lökött.
Amikor kinyitottam a szememet, csak bosszúsnak tűnt, miközben fölém hajolt.

– Ez ostoba időpocsékolás volt – motyogta.

– Várj...

De Asar leeresztette a kezét a szememre, és vele együtt elöntött a hűvös, fekete semmi hulláma.